
Prolog

Chlap v černém po něm skočil jako dravá šelma. Měl široká ramena a působivou svalnatou postavu – skoro hranatou. Zataľ pěsti, odfrkl si jako divoké zvíře a v přivřených očích mu přitom blýskla krutá jiskra.

Starší muž proti němu neměl sebemenší šanci. Než se nadál, přimáčkl ho útočník k podlaze a přitlačil mu tvář k bílým dlaždicím. Nejspíš mu botou naplocho přišlápl zátylek. Zapřel se do něj takovou silou, až starší muž uslyšel, jak mu praskají kosti v nose. Z obou nosních dírek mu vytryskla teplá krev. Bolest se nedala srovnat s ničím, co kdy v životě zažil. Hlasitě zařval.

Celá ta noční můra začala před hodinou a osmapadesáti minutami, ačkoli staršímu muži každá z těch minut připadala spíš jako hodina.

Oranžový přísvit posledního západu slunce, který měl kdy spatřit, už v tu dobu dávno nahradila záře hvězd. Bylo asi půl jedenácté, tedy o něco méně než obvykle, když se rozhodl jít do domu. Zvedl se ze závěsné židle na verandě a odsunul šoupací dveře obývacího pokoje.

Když je otevíral, překvapilo ho zazvonění u domovních dveří.

Rozhodl se hned neotevřít a místo toho přešel k oknu na protější straně místnosti. Jeho krémově bílý patrový domek měl zděný dveřní výklenek, který nepatrně vyčníval z průčelí domu. Když se podívá šikmo z okna obývacího pokoje, měl by vidět, kdo to na něj v tuhle hodinu zvoní.

Světlo z oken a z pouličních lamp za malou, ale pestrobarevnou květinovou zahrádkou však postavu příliš neozářovalo. Stála obrácená ke staršímu muži zády, a tak viděl jen černou bundu a černé kalhoty.

Neměl z toho dobrý pocit. Zmocnila se ho náhlá obava, že úmysly pozdního nečekaného hosta jsou temnější než tma, která ho zahalovala jako černý hábit.

Kdyby tomu tak ale skutečně bylo, zvonil by u dveří? Ne, kdyby měl nějaké zlověstné úmysly, počkal by a v noci by se do domu prostě vloupal.

Možná postihl některého z jeho přátel nějaký záchvat, infarkt nebo něco podobného. S takovou eventualitou je třeba počítat, když u vás v tak pozdní hodinu někdo zazvoní.

A právě tato úvaha staršího muže přiměla k tomu, že šel ke dveřím a otevřel je.

Téměř o dvě hodiny později ležel s přeraženým nosem na zemi, přimáčknutý nohou chlapa v černém k podlaze.

„Tak,“ ozval se nad ním trochu huhňavý tichý hlas. „Tohle je satisfakce.“

Odpovědět mu nedokázal – sotva byl schopen nasát staženým hrdlem do plic trochu vzduchu.

Ramenatý útočník ho zvedl za límec zelenobílé kostkované košile a vrazil mu koleno do zad tak tvrdě, že mu celým tělem prolétla nová vlna agónie a z hrdla se mu vydral zmučený sten. Pak ho ten děsivý návštěvník znovu upustil na zem jako pytel brambor. Starší muž pevně zavřel oči, lapal po dechu a pravou ruku si přitiskl k nosu, ze kterého mu neustále crčela krev.

Poslední dějství se odehrálo rychle. Chlap v černém ho nešetně odvedl po schodech nahoru na půdu. Tam mu ko-

lem krku navlékl provaz a pevně mu ho pod bradou utáhl. Připomínalo to uvázání kravaty, ve skutečnosti to ale bylo něco docela jiného. Útočník ho snadno zvedl, takže za okamžik už roztřeseně stál na rozvrzané dřevěné židli, z níž se dávno odloupal všechn nátěr. Vetřelec ještě jednou škulbl provazem, který se mu už tak zařezával do kůže na krku. Byl tak nucen balancovat jen na špičkách nohou.

Vše, co se s ním dělo, trpně snášel bez jakéhokoli dalšího pokusu o odpor. V hlavě slyšel ptačí zpěv, trylky tak hlasitě, že by mu znemožnily myslet, i kdyby byl ještě nějakých myšlenek schopný. Do lebky jako by mu někdo nesnesitelně bušil kladivem v místě, kde mu ji útočník plnou vahou přišlápl tak surově, že mu na protější straně málem pukla.

Starší muž byl tělesně i duševně zcela zlomený.

Teprve teď si všiml, že je provaz, který má navlečený na krku, přehozený přes tlustý dřevěný střešní trám a zavázaný na pevný uzel.

Zadíval se do tváře svého vraha. Páchl potem a v očích mu plál oheň.

Chlap v černém pak zvedl nohu a kopl do židle.

Rozvrzaný kus nábytku odlétl stranou.

Jason, zahřměla staršímu muži v hlavě poslední myšlenka. *Ach bože, Jason!*